

Theodore (Thore) Magnus Fries

Tab 2

Theodore (Thore) Magnus Fries (tab1 nr 1) "morbror Thore" föddes 28/10 1832. Minnesanteckningar över honom finns införda i Svensk Botanisk Tidskrift 1914 s 109-129 (av E. Hammendorff) och i Vetenskapsakademiens årsbok 1914 s 353-389 (av C.A.M. Lindman). Jag har låtit binda dem båda i ett band med ryggtiteln "Minnesteckningar över Th.M.Fries" (Bilaga nr 11 till dessa anteckningar). Se vidare om honom Rydeman: Om Elias Fries (1915) s 84-85, Bygdén: Uppsala Universitets matrikel (1883) s 42-43, Bahr och Brandberg: Uppsala Universitets matrikel (1896) s 46-50, Uppsala universitet 1872-189? Festskrift utg av Reinhold Geijer (1897) avd Biobibliografi s 68-70 samt Nordisk familjebok band VIII spalt 1397-1398.

Född i Femsjö prästgård i Småland och döptes 31/10. Faddrar voro adjunkten H Dahlström, Anders Andersson i Stora Tranhult, prostinnan Sara Lisa Fries (farmodern), pastorskan Susanna Wieslander (mormodern) och demoiselle Louise Wernelin (faderns kusin). Kallades Thore efter sin farfar, som i dopet fått detta namn ehuru han skrev sig Theodor Fries. Då föräldrarna 1835 flyttade till Uppsala, kvarlämnades den lille Thore hos farföräldrarna vilkas ögonsten han var och som grundligt skämde bort honom. Som exempel härpå må nämnas att då farmodern en gång opponerade sig mot hans vilja han grep ett vedträ lyfte det hotande mot henne och kommenderade: Lyd farmor.

En annan anekdot från barnaåren i Femsjö berättas av Hammendorff s 109. farfadern ansåg för sonsonens egen skull bäst att han kom bort från Femsjö och sommaren 1836 blev han också av sin far hämtad därifrån till hemmet i Uppsala dit han anlände 13/8. Den gamla farmodern greps djupt av skilsmässan från sin älskling, hon dog ett halvt år därefter och hennes klagan tog sig uttryck i orden: "När Thore togs ifrån mig mörknade det för mina ögon och sedan har det aldrig blivit ljus mer".

Vid sex års ålder började morbror Thore lära sig läsa för kandidaten Arrhenius och sedan följande år begynte han latinstudiet. Johan Peter Arrhenius sedermera professor(botanist) och landtbruksakademiens sekreterare. Denne härstammade från en moster till hans farfar och var sålunda brylling till sin discipel. Höstterminen 1842 inskrevs han i Uppsala katedralskola, ur vilken han nio år senare utgick som primus. Rektor för skolan var vid denna tid den stränge Rudolf Annerstedt (en syssling till Th. M. Fries' farmor). Student i Uppsala 31/5 1851, inskrevs han vid universitetet 23/5 och i Smålands nation 22/5 s.å. Amanuens vid universitetets botaniska trädgård och museum vårterminen 1853 – vårterminen 1859.

Var läsåret 1856-1857 nationens andre kurator samt höstterminen 1857 t.o.m. vårterminen 1860 dess förste kurator och sistnämnda termin jämväl studentkårens vice ordförande. Filosofie kandidat 30/1 1856. Vikarierande lärare vid Uppsala katedralskola höstterminen 1856 och lärare vid lyceum i Uppsala 1856-1860. Disputerade pro grada 20/5 1857 å en avhandling "De Stereocaulis et Pilophoris commentatio" och promoverades absens. (han var nämligen då stadd på färd till Finnmarken) – till filosofie magister 5/6 s.å. Docent i botanik vid Uppsala universitet 17/12 1857. Adjunkt i botanik och praktisk ekonomi 29/1 1862. Lärare vid Ultuna landtbruksinstitut 1863-1867. Examinator i naturvetenskap i studentexamen från höstterminen 1862 till denna examens upphörande såsom universitetsexamen (1864). Förestod på grund av särskilda förordnande botaniska professuren vid Uppsala universitet 1/9 – 15/10 1862, 1/4-1/8 1883, maj 1866, 25/8-15/9 1870, 1/4-1/7 1873, 8/4-8/7 1874, samt 1/9 1876-23/3 1877. Utnämndes 23/3 1877 till Borgströmiensk professor i botanik och praktisk ekonomi vid Uppsala universitet och såsom sådan prefekt för Botaniska trädgården och museet i vilkas ordnande och förbättrande han nedlade ett ihärdigt och framgångsrikt arbete. Universitets rektor 1/6 1893-1/6 1899. Erhöll 3/11 1899 avsked med pension från professorsämbetet. Promoverades 31/5 till medicinehedersdoktor vid Uppsala universitet. Filosofie jubeldoktor 24/5 1907.

Morbror Thore kvarbodde vid föräldrarna flyttning till Botaniska trädgården i den gamla bostaden vid Järnbrogatan till hösten 1857. Bodde sedan i Botaniska trädgården till dess han i början av 1861 företog en längre utrikesresa. Efter återkomsten från denna tog han sin bostad i Kemikum där han sedan bodde ända till sitt giftermål. Såsom nygift bodde han först i Stockholm därefter i det s.k. Bondsloppet (nr 5 Kyrkogårdsgatan) därifrån han år 1877 inflyttade i boställsvåningen i Botaniska trädgården. Den gamla boställsvåningen – två trappor upp i Botaniska institutionens byggnad – hade han redan lämnat och inflyttat i det inom Botaniska trädgårdens område nyuppförda bostadshuset för prefekten. Efter avskedstagandet flyttade familjen hösten 1900 till huset Järnbrogatan nr 10 (träslottet) och bodde där till 1906. Flyttade då till Skolgatan nr 27 och därifrån följande höst till huset Trädgårdsgatan nr 16.

Thore Fries har företagit en mängd delvis långväga vetenskapliga resor eller färder, nämligen i sin fars sällskap till naturforskaremötet i Köpenhamn 1847, till Femsjö 1851 – där han som nybliven student predikade i församlingens kyrka – till södra Norge 1856, till Finnmarken 1857, till södra Norge och Danmark 1859, till Tyskland, Frankrike, Schweiz, Italien och Danmark febr 1861-febr 1862, till Dovrefjällen i Norge 1863, ånyo till Finnmarken 1864,

till Finland 1867, till Beeren Island och Spetsbergen 1868 (såsom deltagare i detta års svenska expedition med ångfartyget Sofia), ånyo till Finland 1870, till Grönland 1871 – varifrån hemvägen togs över New Foundland och England, till Finland och Ryssland 1872, till Holland 1877 (såsom Sveriges ombud vid den internationella botaniska kongressen i Amsterdam), till Tyskland 1893, till England 1896 och 1904 (för studier av brev och handlingar rörande Linné) samt ännu en gång till Finmarken 1901. Hans huvudsakligen under resor i de arktiska länderna hopbragta, synnerligen värdefulla samlingar av lavar och fanerogamer tillhöra numera Uppsala universitets botaniska museum.

I sina vetenskapliga arbeten har Thore Fries företrädesvis sysselsatt sig med lavarna samt sökt utreda mera kritiska i synnerhet högnordiska eller arktiska fanerogamer. Hans huvudarbete på lav forskningens område är den tyvärr ofullbordade "Lichenographia scandinavie – varav första delen utkom 1871, andra delen 1874- ett standard verk som ännu flitigt rådfrågas av var och en som sysslar med den europeiska lavfloran. Hans sista rent botaniska arbete – Om Skandinavians tryfflar och tryffelliknande svampar - publicerades 1909.

Bland hans populära skrifter märkas: Om Finnmarkens natur och folk (i Svensk litteraturtidsskrift 1865), Bilder ur västvärlden 1868, Den svenska polarexpeditionen 1868 utgiven av honom och doktor C. Nyström gemensamt, Grönland, dess natur och innevånare (1868), Växtriket (1884-85), Läsebok i systematisk botanik (1891, 1897), samt Naturhistoria i Sverige intill medlet af 1600-talet (1894). Härjämte har han redigerat tidskriften "Botaniska notiser" 1857-58 och 1865-68 samt det populärvetenskapliga verket "Vetenskap för alla" (1878-79).

De senare åren av sitt liv ägnade han huvudsakligen åt forskningen angående Carl von Linnés liv och verk. 1893-1898 utgav han sålunda såsom universitetsprogram (i 8 häften) sina bidrag till en levnadsbeskrivning över Carl von Linné. Som ett genealogiskt kuriosum må nämnas att Linné och hans minnestecknare voro med varandra befryndade, låt vara i skäligen avlägsen tid, Linnés morfars mormor var nämligen Th. M. Fries morfars mormors morfars farmor. Jfr Rydeman: Om Elias Fries s 5-9. Sedermera utgav han under titeln "Linné levnadsteckning" sitt stora biografiska verk över blomsterkonungen (2 delar 1903, ny upplaga 1907) vilket av Vetenskapsakademien belönades med det Litterstedtska priset och enligt Julius Wiesners omdöme är "ett av de största och mest betydande arbeten som i biografisk riktning utförts på botanikens område".

Han har även till svenska språket översatt Linnés "Flora lapponica" 1905, ombesörjt ny upplaga av dennes "Classes plantarum" 1906 och Iter lapponicum 1913 – hans sista arbete - samt utgivit Linnés "Valda smärre skrifter af allmänt naturvetenskapligt innehåll" 1906, 1908. Från 1906 och allt intill sin död var han sysselsatt med utgivandet av "Brev och skrivelser av och till Carl von Linné". Av detta verk som publicerades på uppdrag av Uppsala universitet och med understöd av statsmedel utkommo under hans livstid 6 band. Verket fortsattes efter hans död av förste bibliotekarie J.M. Hulth.

Om Th.M. Fries övriga utgivna skrifter se von Bahr och Brandberg: Uppsala universitets matrikel 1896 s 48-50, Uppsala universitet festskrift 1872-1897 utg av R.Geijer 1897 avdelning bio-bibliografi s 68-70 samt J.M. Hulth: Förteckning över Th.M. Fries utgivna skrifter i Svensk botanisk tidskrift 1914 s 130-146.

Inspektor för Gotlands nation i Uppsala 1878-1899 och för Smålands nation 1882-1899. Hedersledamot av dessa båda nationer samt av Gestrike-Helsing, Östgöta, Västgöta, Vestmanlands-Dala och Norrlands nationer. Inspektor för Fjellstedtska skolan i Uppsala 1895-? Ledamot av styrelsen för Ulltuna lantbruksinstitut 1878-1889, ordförande i styrelsen för Uppsala läns folkhögskola 1881-1885 och i styrelsen för Uppsala arbetarinstitut 1883-93. Inspektor för Linneanska stiftelsen å Hammarby gård utanför Uppsala 1882-1902. Såsom sådan verkade han pietetsfullt för gårdens återsällande i det skick vari den befann sig på Linnés tid.

Ledamot av stadsfullmäktige i Uppsala 1868-? Samt under flera år ordförande i fattigvårdsnämnden. Även ledamot av Uppsala läns landsting. Ledamot och vice ordförande i styrelsen för Upplands enskilda bank 1899-1909. Ledamot av kommittén för förändrad organisation av Lantbruksläroverken i riket 1882-84, deltog i överläggningar angående stadgar för en lärarekandidatexamen 1887, ledamot av kommittén för utredning angående undervisnings-, examens- och studieväsendet inom de filosofiska fakulteterna i Uppsala och Lund 1888-89, ordförande i den år 1899 tillsatta s.k. stora läroverkskommittén vars betänkande avgavs 8/12 1902. Ordförande i examenskommissionen vid Stockholms Högskola 1904-09.

Ledamot av Vetenskapsakademin 1865, av Vetenskapssocieteten i Uppsala 1866 och dess hedersledamot 1907, av Litterstedtska föreningen 1875, av Vetenskaps- och vitterhetssamhället i Göteborg 1878 och dess hedersledamot 1897, av Lantbruksakademin 1879 och dess hedersledamot 1907 samt av Fysiografiska sällskapet i Lund 1882. Hedersledamot av Naturvetenskapliga student sällskapet i Uppsala 1877, av Göteborgs Trädgårdsförening 1881 och av Lunds botaniska förening 1912.

Ledamot av Pollicia (en naturvetenskaplig förening för Bayerska Pfalz) 1858, av Regia Societas Botanica Ratiotonnersis 1859, av Societé des sciences naturellis de Cherbourg 1862, av Zoologiska botanische Gesellschaft i Wien 1863, av sällskapet Pro fauna et flora fennica i Helsingfors 1865, av den Botaniska föreningen i Köpenhamn 1867, av Botanical society i Edinburg 1871, av Senekenbergiske naturforschende Gesellschaft i Frankfurt 1873, hedersmedlem av universitet i Moskva 1874, korresponderande medlem av Musee national de Rio de Janeiro 1878, av Societa crittogamologica italiana 1878, av Societé royale de botanique de Belgique 1880, korresponderande ledamot av botaniska trädgården i S:t Petersburg 1882, hedersledamot av Cryptogame society of Scotland 1882, ledamot av Linnean society i London 1888, av Vetenskapsselskapet i Kristiania 1893, hedersledamot av Section floristique de la Societé imperiale d'acclimatation de Moscou 1894, ledamot av Dansk Videnskapselskap 1895 och av Societé botanique nederlandica 1895. Riddare av Nordstjärneorden 1/12 1885, Kommendör av samma ordens första klass 1/12 1893 och kommendör av stora korset 1/12 1902. Kommendör av storhertigligen sachsiska orden Hvita Falken 1893 (vid jubelfesten i anledning av 800-årsminnet av Uppsala möte). Medlem av samfundet S.H.T. 1866 under ordensnamnet "Hilarius Gräslig".

Sommaren 1911 företog han en resa till Småland för att hälsa på sin äldste son i Unnaryd och ännu en gång återse sin födelsebygd. Resan skildrades i följande brev till min mor

Uppsala den 11 juli 1911

Käraste syster Sanna!

Sedan vi nu lyckligt hemkommit från vår Smålandsfärd och någorlunda åter hunnit sätta oss in i hvardagsförhållandena (ehuru vi först i morgon begifa oss ut till Fristaden), vill jag nu gifa dig en kort redogörelse för vår färd med hvilken vi ej kunna vara annat än i högsta grad belåtna.

Som Du såg, var jag vid afresan rätt skral, uttröttad och nervös med stygg bröstmuskelreumatism och lätt påkommande andnöd samt ej obetydlig magkatarr. Hade jag ej känt en så liflig längtan att få komma till Unnaryd och Femsjö och hade jag ej varit öfvertygad att om det ej skedde i sommar skulle det aldrig komma att ske så skulle jag nog stannat hemma fastän vår läkare, liksom Hjalmar, förklarade att färden särskilt för min nervositet skulle blifva välgörande.

Nedresan var ej någon lustfärd men sedan jag fått en hel soffa till liggplats och äfven liggande kunde få nödig föda, gick det relativt bra. Så kommo vi på kvällen till Vislanda där vi skulle öfvernatta.

På de få stegen mellan tåget och perrongen fick jag emellertid ett dt våldsammaste reumatiska anfall förenat med andnöd, kallsvett etc så att jag ej, om ej Thore stödt mig, kunnat komma till en bänk på perrongen. Därifrån blef jag sedan af tvenne karlar sittande i en länsstol buren upp på rummet i hotellet där jag genast gick till sängs. Vi beslöto då att vi där skulle stanna äfven följande dag i synnerhet som jag ej var feberfri och under denna repade jag mig så att jag kunde åter bäras till tåget och liggande på en soffa fortsätta till Lidhults station där Elias var oss till mötes. De 7 fjärdingsvägar tillryggälades tack vare utmärkt väg och godt åkdon, vid bättre än vi på förhand vågade hoppas. Vid framkomsten till Unnaryd ordinerade Elias att jag skulle intaga sängen och däri blef jag liggande 4 dagar nästan enbart sofvande och ätande och hela tiden kännande mig så välbefinnande att tiden ej blef lång utan tvärtom i synnerhet som jag ej blott ompysslades af Stava och Thore (utan hvilkas hjälp och omsorger jag nog ej kunnat ta mig fram) utan och af den snälla Ingrid och Elias som genom massage och salva kom reumatismen mer och mer att vika bort. Och så de rara, vänliga och lustiga barnen som lite emellan kommo och höllo farfar sällskap. Dessa sjukdomsdagar i förening med trefnaden i Elias hem gjorde att vi beslöto förlänga vårt vistande därstädes med en hel vecka.

redan förr än vi kommo till Unnaryd hade vi å det bestämdaste tillsagt att vi undanbådo oss allt kalasande emedan vi behöfde i främsta rummet att få hvila oss. Vi lefde därför nästan helt och hållet i hemmet och glädde oss åt att finna huru kärleksfullt och lyckligt Elias och Ingrid lefde i den nya, rymliga och enkelt men smakfullt möblerade bostaden. Det föreföll oss som om vi kommit i ett riktigt idealhem hvartill traktens naturskönhet äfven i ej ringa mån bidrog.

Alldeles isolerade lefde vi dock ej, ty vi blefvo redan vid vår ankomst mottagna som furstliga personer (det flaggades öfver allt till vår ära), och alla med hvilka vi kommo i beröring, gävos oss i rikt mått uttryck af hjärtlighet och välvilja som voro rent af rörande. En min f.d. lärjunge född i Unnaryd dit han nedflyttat sedan han fått pension såsom adjunkt i Jacobs skola i Stockholm, hade för oss och en del honoratorers på platsen en hejdundrande middag med många fina rätter, 4 sorters vin (äfven champagne) och många långa tal. Och då vi reste, stodo vid gårdar som passerades, personer för att säga farväl och gifva mamma blommor, jordgubbar (till välgkost) osv. Korteligen vårt vistande i Unnaryd var sådant att vi ej utan rörelse kommo tänka på att den välvilja som kom oss till del äfven från alldeles obekanta personer. Vår glädje ökades än mer genom hvad vi från alla håll hörde om den sympati och det förtroende som Elias som läkare förvärfvat.

Huru i allo godt, som sålunda vårt Unnarydsvistande var, så fördunklades det dock af vårt besök i Femsjö. Redan före vår resa hade jag tillskrifvit Elias, att jag hade för afsigt att komma dit söndagen efter midsommardagen, men min sjukdom hindrade mig.

Sedan blev vädret nästan ständigt mindre gynnsamt för den nära 7 fjärdingsväg långa färden till följd af regnskurar och stark blåst (stundom verklig blåst), men som vår Smålandsfärd skulle i väsentligt misslyckad, om jag ej fått komma till Femsjö, där jag ej varit på 52 år, så förklarade jag att jag – hurudant vädret än måtte blifva – skulle till Femsjö söndagen den 2 dennes för att bevista gudstjänsten och där få träffa en del åldringar, som ännu mindes mig. Och lyckan gynnande oss öfver förväntan! Vi fingo en riktigt vacker dag (med undantag af en liten regnskur på hemvägen). Vi framkommo strax före gudstjänstens början och hunno föredensamma knappt mer än besöka gamle Farfars graf och aktgifva på de förändringar som sedan mitt sista besök företagits. Efter gudstjänstens slut flockades kring oss åldringar, som i ett eller annat afseende stått i beröring med Friesiska familjen, gubbarna kring mig och gummorna (med sina svarta silkesschaletter) kring Stava. Det hela var af så hjärterörande, högtidligt intryck att vi ännu knappt kunna tänka därpå utan att tårarna vilja komma fram i ögonen.

Till middag blefvo vi inbjudna i prestgården, fastän kyrkoherden (en min studentkamrat) låg så illa sjuk att Elias tvifvlar om han någonsin får honom ur sängen, hans ben är nämligen så gott som förlamade, men inga plågor finnas och själsförmögenheterna äro i godt skick så att både jag och Stava kunde få språka åtskilligt med honom. Han fru och tvenne döttrar (den ena änka) visade en sådan hjärtlighet att timmarna som vi tillbragte i prestgården (dock nybygg så att jag ej sett den förr) alltid skola af oss bevaras såsom högeligen kära minnen. Dit kom och deltog i middagen min gamle vän Sven Magnus Svensson från Yaberg med hustru och son så att jag af dem fick utförliga underrättelser om hvad under årens lopp timat. Strax före vår afresa kom en med mig jemnårig gubbe från Pappas lilla gård Torsaberg, hvilken då han af det hemkommande kyrkfolket fått höra vårt besök, nästan halvsprungit $\frac{3}{4}$ för att få se och tala med mig.

Afskedet från Femsjö var fullt af högtidligt vemod, jag döljer ej att både jag och Stava hade ögonen fulla af tårar, och af Elias som kvarstannade för konsultation med en tillkallad Halmstadsläkare angående kyrkoherdens sjukdom, hörde vi att hos alla som stodo kvar på gården efter vår afresa, fanns intet öga torrt. Sådana dagar är sällsynta i mensklige lifvet! Femsjö-besöket ensamt skulle mer än tillräckligt ersatt resans besvärligheter. För oss skall minnet däraf förblifva såsom något nästan heligt.

Hemresan försiggick med nattåg utan obehag, om jag undantagen att Stava, som blivitt så hyllad i Småland, var föga trakterad af den sista hyllningen, nämligen placeringen på öfre hyllan i sofakupén, där sömnen ej blef den bästa.

Slutresultatet är, att vi äro öfvermåttan belåtna med vår färd trots motigheterna i dess början. Att beklaga är blott att den hvila och rekreation som vi hoppats Stava skolat få i fulla drag njuta, blef väsentligen förminskad genom den oro och den ansträngande skötsel som min sjukdom förorsakade.

Den återstående delen af sommaren hoppas vi skola förflyta i största stillhet. I början af nästa vecka kommer Agnes (som var här i söndags) till Fristaden och blifver där tilldess Toralf antagligen den 25 reser upp till Abisko. Vi blifva då blott tre ute på Fristaden och troligen kommer sedan Thore på några veckor att begifva sig upp till Norrland, och då sitta "de ensamme gamle" för sig sjelfva.

Från Robert kunna vi helsa. Vi hade igår ett långt bref, skildrande resan till Madeira som fartyget anlöpte på 4 timmar. Resan hade dittills varit synnerligen angenäm och han hade fått njuta välbehöfvlig hvila. Idag är det hans födelsedag, då han antagligen anländer till Capetown.

Något Uppsalanytt har jag ej att omtala utom att det är bedröfvligt med akad. Lantmästare Gyllensvärd efter en slagattack för 14 dagar sedan.

Tillönskande dig och de för tillfället danska medlemmarna af din familj helsa och trefvnad under edert vistande bland våra bröder med "det heroisk klingande sprog" (enligt egen uppfattning) och framförande hjertliga helsningar till Eder alla från oss alla, slutar jag med uttalande af den förhoppningen att vi i nästa månads måtte med glädje återse hvarandra.

Din broder Thore

På sin 80-årsdag 28/10 1912 blev han föremål för storartade hyllningar och till hans ära utkom en diger festskrift- Botaniska studier tillägnade Theodor Magnus Fries - till vilken så godt som alla Sveriges botanister hade lämnat bidrag. Den var tillägnad "Den svenska botanikens nestor Theodor Magnus Fries, lavkännaren, polarforskaren, museiskaparen, Linnéforskaren, mannen som mer än någon annan av sin samtid förmått göra den botaniska vetenskapen känd och älskad i hela vårt land, den oförliknelige läraren och vännen."

Död – av åderförkalkning 29/3 1913 (vid ½ 5tiden på middagen) i Uppsala och begravnen ¾. å stadens kyrkogård efter jordfästning i domkyrkan där kistan inbars av hans sex söner. Jordfästningen förrättades av professor W.Rudin, som var en bland de få kvarlevande av hans promotionskamrater. Bouppteckningen ägde rum 8/5 1913 och utvisade en behållning av omkring 45 000 kr.

Ett porträtt af honom. Måladt av artisten Hulda Schensson tillhör Smålands nation i Uppsala, ett annat måladt av professor Emerich Stenberg finns i Uppsala universitets ägo.

Thore Fries var ovanligt omtyckt såsom universitetslärare och av den ungdom med vilken han kom i beröring var han högt älskad. Till den popularitet han åtnjöt inom studentkretsar bidrog inte minst hans ovanliga berättartalang och han ännu in i sena ålderdomen ungdomsfriska lynne. En lustig anekdot härom som jag ej sett i tryck må här anföras. I ett sällskap i Norge där han briljerade med sina historier berättade han bland annat huru han en gång när han under Spetsbergsexpeditionen gick vakt utanför tältet en ruskig natt och ämnat styrka sig med något starkt råkade han ta miste på butelj och tog sig en duktig klunk – sältran. En dam i sällskapet inföll då: "Det var vist nok den Gang Du fick deras munder saa godt smort".

Träget och troget deltog han i Botaniska föreningens sedermera Botaniska sektionens (av Naturvetenskapliga studentsällskapet) förhandlingar, samkväm och exkursioner.

Som ett bevis på huru högt han var skattad må här införas följande insändare i tidningen Uppsala 31/3 1913.

Vid Thore Fries bår: "Den gudarna älska dör ung" Och ung dog han fastän 80 år gammal, den frejdade vetenskapsmannen. Ty hvem kan väl annat än förbli ung bland blommor och uppväxande slakten? Uppsala har sorg. En af dess mest berömda och älskade akademiska medborgare har gått ur tiden. Borta är han och aldrig mer skall ett yngre släkte beundrande betrakta den ståtliga gestalten med det snövita håret och de barnafromma ögonen. Då han skred fram genom gatorna blottades de ungas hufvuden i vördnad som inför en furste. Och en furste var han en boren furste i blomstrens rike. Linné och Fries! hvilka världsberömda namn inom scientia amabilis. Och genom Thore Fries lifsverk ha dessa två namn blifvit oupplösligt länkade vid varandra.

Elias Fries son är död. Han dog om våren just då sälgen börjat spricka ut och de första vårblommorna spirat upp. Han dog en solskensdag och det hände sig att just den dagen öppnade snöklockorna i Botaniska trädgården sina kalkar liksom för att ringa ned frid öfver hans minne...

Akademiken

Morbror Thore gifte sig 8/8 1975 i Stockholm (Maria församling) med Katarina Gustava Anjou "moster Stava" född 8/11 1844 på Österby bruk i Films socken Uppland, dotter till hammarsmedsmästaren vid nämnda bruk Claes Abraham Anjou (född 1806-1888) och dennes hustru Anna Maria Öhrn (född 1807-1887).

Hon inflyttade 1866 till Uppsala och var i börja av 1870-talet anställd såsom hushållsfru i mina föräldrars hem. Morbror Thore som då bodde hos oss blev kär i henne och gjorde henne till sin hustru. De voro i mer än 37 år förenade i ett lyckligt äktenskap i vilket de fostrade sex söner som alla hava gjort sina föräldrar heder.

Moster Stava har ovanligt väl förstått att anpassa sig i den nya ställning hon genom sitt giftermål kom att intaga till sin mans släkt och särskilt till min mor. Hon hade och sedan länge varit en allmänt aktad och avhållen medlem av den släkt vars äldre generation naturligt nog med blandade känslor mottog henne i sin krets. Som enka bor moster Stava kvar i den bostad där morbror slutade sina dagar – huset nr 16 vid Trädgårdsgatan i Uppsala. Om somrarna bebor hon den villa "Fristaden" som morbror i midlet av 1880-talet lät uppföra åt sig på det under Ultuna lydande torpet Granebergs ägor i närheten av Flottsund en mil söder om Uppsala

Morbror Thore och hans hustru hava haft tio barn alla utom det äldsta födda i Uppsala nämligen

Elias August född 28/5 1875. Provinsialläkare i Los distrikt, Helsingland

Klas Robert Elias född 11/7 1876. Professor och föreståndare för Bergianska stiftelsen i Stockholm

Otto Hjalmar Elias född 24/7 1877. Praktiserande läkare i Stockholm.

Carl Torsten Elias född 21/8 1878 – död 20/7 1880 i Uppsala och liksom de andra i späd ålder avlidna syskon begravna i Uppsala kyrkogård.

Einar Elias född 5/9 1879 – död 18/9 1879 i Uppsala

Anna Kristina Elisabet född 23/11 1880 – död 16/4 1885 i Uppsala

Gustaf Thoralf Elias född 12/3 1882. Notarie och ombudsman vid Uppsala universitet

Gunnar Magnus Elias född 8/12 1883. Jägmästare i Karlstad.

Pyrola Junia Gustava född 27/4 1885 – död 6/7 1885 på egendomen Friberg i Kulla socken i Uppland där familjen då bodde på sommarnöje

Thore Christian Elias född 2/11 1886. Docent i botanik vid Uppsala universitet